

ODAP
Dünyayı Okumak İçin...

ODAP MERKEZİ KÜRESEL

BÜLTEN -

188

**Riyad Ziyareti Sonrası Türkiye-
Suudi Arabistan Ortaklığı:
Enerji Anlaşmaları ve Bölgesel
Dengeler**

**İran-ABD Görüşmeleri:
Umman Kanalı ve Kontrollü
Diplomasi**

**ABD ve İran, Görüşmeler
Öncesinde Ortak Zemin
Bulmakta Zorlanıyor**

Libya'da Hafter ile İlişkiler

**Yemen Üzerinden Körfez
Rekabeti**

**Gazze: Askeri Kontrol ve
Politik Belirsizlik**

**Güney Çin Denizi'nde
Egemenlik İhtilafları ve ASEAN**

**Grönland Krizi, NATO ve
Transatlantik Güvenlik
İlişkileri**

Riyad Ziyareti Sonrası Türkiye–Suudi Arabistan Ortaklığı: Enerji Anlaşmaları ve Bölgesel Dengeler

Türkiye Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, 3 Şubat Salı günü Riyad'da Suudi Arabistan Veliaht Prensi Muhammed bin Selman ile bir araya gelmiştir. Erdoğan'ın ziyareti, özellikle İran ile Amerika Birleşik Devletleri arasında artan bölgesel gerilimlerin ortasında gerçekleşmiştir. Türkiye, yenilenebilir enerji ve savunma sanayii dâhil olmak üzere çeşitli alanlarda ilişkileri daha üst bir seviyeye taşıyacak dört ayrı anlaşma imzalamıştır. Görüşmeye damga vuran sonuçlardan biri, iki ülke arasında güneş enerjisi alanında imzalanan yaklaşık 2 milyar ABD doları tutarındaki anlaşma olmuştur. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Alparslan Bayraktar'ın duyurduğu anlaşmaya göre, Türkiye'nin Sivas ve Karaman bölgelerinde 2.000 megavat (MW) kurulu güce sahip ilk aşama ile başlanarak, güneş enerjisi üretim kapasitesinin toplamda yaklaşık 5.000 MW artırılması hedeflenmektedir. Bayraktar,

inşaatın küresel kuruluşlardan sağlanacak kredi hatlarıyla destekleneceğini ve yatırımların tamamen uluslararası finans kuruluşları ile Suudi şirketlerin katkılarıyla finanse edileceğini belirtmiştir. Bu kapsamda kurulacak santrallerin yaklaşık 2,1 milyon hanenin elektrik ihtiyacını karşılayacağı ve Türkiye'nin elektrik üretim kapasitesini güçlendireceği ifade edilmiştir. Bakan Bayraktar, Taşeli bölgesindeki santralden 25 yıl boyunca kilovat-saat (kWh) başına 1,99 euro cent bedelle elektrik satın alınacağını, bunun Türkiye tarihindeki en düşük fiyatlı elektrik alım anlaşması olduğunu belirtmiştir. Projenin 2028–2029 yıllarında tamamlanması beklenmektedir. Ziyaretin ardından yayımlanan ortak bildiri de, iki ülke arasındaki ilişkilerin her alanda güçlendirilmesine vurgu yapılmıştır. Ziyaret sırasında uzayın barışçıl amaçlarla kullanımı, yapay zekâ ve siber güvenlik alanlarında stratejik ortaklığı derinleştiren dört ayrı anlaşma imzalanmıştır. Bu kararların, savunma sanayii, turizm ve sağlık gibi alanlardaki iş birliklerini kurumsal bir temele oturtmayı hedeflediği belirtilmiştir. Ayrıca iki ülke arasındaki ticaret hacminin uzun vadede 30 milyar ABD doları seviyesine çıkarılması ve Suudi Arabistan'dan Türkiye'ye uzanacak bir elektrik iletim hattı projesi için resmî çalışmalara başlanması kararlaştırılmıştır. Türkiye, ticari anlaşmaların yanında bölgesel güvenliğin sağlanması amacıyla Suudi Arabistan ile iş birliğini sürdürme iradesini ortaya koymuştur. Bu çerçevede Suriye'nin toprak

bütünlüğünün korunması, istikrarın sağlanması ve yeniden imar sürecinde birlikte çalışma kararı alınmıştır. Ortak bildiriye ayrıca Gazze’de acil ateşkes sağlanması ve başkenti Doğu Kudüs olan bağımsız bir Filistin devletinin tanınmasının önemi vurgulanmıştır.

ABD ve İran, Görüşmeler Öncesinde Ortak Zemin Bulmakta Zorlanıyor

İran ile Amerika Birleşik Devletleri arasında bu hafta yapılması planlanan görüşmeler, son aylarda artan askeri ve siyasi gerilimin ardından diplomasinin yeniden gündeme gelmesi açısından kritik bir eşik olarak değerlendirilmektedir. Al Jazeera’nın aktardığı bilgilere göre Katar, Türkiye ve Mısır’ın arabuluculuğunda hazırlanan çerçeve, İran’ın nükleer faaliyetlerini ciddi biçimde sınırlandırmasını ve karşılığında gerilimin düşürülmesini amaçlamaktadır. Önerilen çerçevede İran’ın üç yıl boyunca uranyum zenginleştirmeyi durdurması, mevcut yüksek oranda zenginleştirilmiş uranyum stoklarını üçüncü bir ülkeye devretmesi ve sonrasında

zenginleştirme oranını düşük seviyede tutması yer almaktadır. Bunun yanı sıra balistik füzelerin kullanımı ve İran’ın bölgedeki devlet dışı müttefiklerine silah transferi gibi konuların da gündeme gelmesi, müzakerelerin yalnızca nükleer dosyayla sınırlı kalmayabileceğini göstermektedir. Bu diplomatik girişim, ABD’nin Arap Denizi’ndeki askeri varlığını artırdığı ve İran’ın “savaşa hazırız” mesajları verdiği bir dönemde gerçekleşmektedir. Son günlerde ABD’nin bir İran insansız hava aracını düşürmesi ve Hürmüz Boğazı’nda yaşanan taciz iddiaları, sahadaki gerilimin sürdüğüne işaret etmektedir. Bu durum, görüşmeler için açılan diplomatik pencerenin oldukça dar olduğunu göstermektedir. Türkiye’nin süreçte arabulucu ülkeler arasında yer alması dikkat çekicidir. Ankara’nın hem Washington hem de Tahran ile diplomatik kanalları açık tutması, Türkiye’yi teknik ve siyasi açıdan uygun bir kolaylaştırıcı konumuna getirmektedir. Görüşmelerin Umman’a alınmış olması bu rolü sınırlasa da Türkiye’nin sürece dahil olması bölgesel diplomasi açısından önem taşımaktadır. Ancak İran’ın balistik füzeler ve bölgesel müttefikleri konusundaki isteksiz tutumu ile ABD’nin bu başlıklardaki ısrarı, olası bir anlaşmanın önündeki temel belirsizlikler olarak öne çıkmaktadır. Bu nedenle kısa vadede kapsamlı bir uzlaşmadan ziyade, gerilimi yönetmeye yönelik sınırlı adımların öne çıkması daha olası görünmektedir.

Yemen Üzerinden Körfez Rekabeti

Yemen, on yılı aşkın süredir devam eden iç savaşın ortasında sadece yerel aktörlerin değil, aynı zamanda Körfez monarşilerinin stratejik rekabet sahası hâline gelmiştir. Suudi Arabistan'ın 2015'te oluşturduğu koalisyonun başlangıçta İran-destekli Husilere karşı ortak mücadele hattı kurduğu düşünülse de, zamanla bu koalisyonun iç dinamikleri Körfez içi rekabetle yoğrulmuş, bölgesel nüfuz projeksiyonu için yeni mekanizmalar üretmiştir. Bu bağlamda Yemen üzerinden yürütülen stratejiler, çatışmayı yönetmekten öte, sürekli nüfuz inşası ve yeniden şekillendirme süreçleri olarak okunmalıdır. Reuters'ın 5 Şubat 2026 tarihli haberine göre, Suudi Arabistan Yemen'de BAE'nin çekilmesinin ardından sahadaki en etkin dış aktör konumuna yükselmiştir. Riyad, sadece askeri cepheyi değil, aynı zamanda devlet mekanizmasını sürdürebilmek için yaklaşık 3 milyar dolarlık bir finansman planı geliştirmiştir. Bu kaynaklar, Yemen hükümet güçlerinin ve devlet çalışanlarının maaşlarının ödenmesinden, silahlı grupların yeniden örgütlenmesine kadar geniş bir alanda kullanılmaktadır. Suudi Arabistan'ın bu çabası,

yalnızca Husilere karşı askeri bir denge kurmayı değil, Yemen'in güneyinde ve devletin kontrol ettiği alanlarda kendi nüfuz ağını kurma stratejisini de içermektedir. Bu süreçte Riyad, ayrılıkçı gruplara siyasi teşvikler de sunarak onları çatışma sonrası yeni bir siyasi düzene teşvik etmektedir. Reuters'ın haberine göre Suudi yönetim, güney Yemen'in kaderinin yerel halkın kararıyla (örneğin referandum ile) belirlenebileceğini söyleyerek ayrılıkçıları sürece dahil etme arayışını sürdürmektedir. Bu yaklaşım, Riyad'ın yalnız çatışmanın askeri yönetimini değil, siyasi dönüşüm sürecini de şekillendirme arzusunu yansıtır. Körfez içerisindeki rekabet yalnız askeri ve siyasi teşviklerle sınırlı kalmaz. Jerusalem Post tarafından yayımlanan bir analiz, Suudi Arabistan ile Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) arasında derin bir stratejik vizyon farkı olduğunu savunur. Suudi Arabistan'ın hiyerarşik güvenlik söylemi ve devlet bütünlüğüne vurgu yaparken, BAE'nin portlar, vekil gruplar ve esnek saha hamleleri üzerinden nüfuz alanını genişletme eğiliminde olduğu belirtilir. Yemen, bu iki yaklaşımın çarpıştığı bir alan olarak ortaya çıkmakta; Riyad'ın toprak bütünlüğüne odaklı stratejisi ile Abu Dhabi'nin ağ-temelli nüfuz projeksiyonu arasındaki gerilim, Husilerle mücadeleyi bile aşan bir rekabet alanı yaratmaktadır. Bununla birlikte, BAE'den gelen daha genel diplomatik söylemler, Körfez ülkelerinin bölgesel istikrarı gözetme yönünde açıklamalar yaptığını gösterir. The Straits Times'a göre BAE, İran-ABD arasındaki nükleer kriz görüşmeleri bağlamında Ortadoğu'nun yeni bir çatışmayı kaldıramayacağını ve uzun vadeli çözümlere ihtiyaç duyulduğunu vurgulamıştır. Bu, BAE'nin öncelikli

söylem düzeyinde istikrarı ön planda tuttuğunu gösterse de, Yemen sahasında uygulanan stratejilerle söylem arasında bir uyumsuzluk ya da farklı araçlar söz konusu olduğuna işaret eder. Reuters'ın 2 Ocak 2026 tarihli arka plan haberine göre Yemen'de hala çok sayıda savaşan aktör bulunmaktadır: İran ile ilişkilendirilen Husiler, Suudi destekli hükümet güçleri, BAE destekli Güney Geçiş Konseyi (STC) ve çeşitli yerel gruplar sahada varlığını sürdürmektedir. Bu çevre içinde koalisyonun parçalanması, Suudi-BAE stratejik rekabetinin Yemen çatışmasının kendi dinamiklerini aşan yapısal bir yeniden örgütlenmeye dönüştüğünü açıkça gösterir. Sonuç olarak, Yemen üzerinden yürütülen Körfez politikaları, çatışmayı sadece yönetmekten çok uzun vadeli nüfuz mimarileri inşa etmeye odaklanmıştır. Suudi Arabistan, Yemen'de kriz yönetim araçlarını devlet kapasitesini kurumsallaştırma ve siyasi süreçler üzerinde etki üretme yönünde kullanırken, BAE'nin daha önce izlediği port-vekil stratejisiyle Körfez'de çok merkezli bir nüfuz sahası ürettiği; bu iki yaklaşımın rekabeti ise İran'ın bölgesel stratejilerinden bağımsız olarak kendi dinamiklerini yaratmaktadır. Yemen, bu çerçevede hem çatışma hem de nüfuz rekabetinin kesişim kümesi hâline gelmiştir.

Güney Çin Denizi'nde Egemenlik İhtilafları ve ASEAN

Güney Çin Denizi, 2026 yılı itibarıyla uluslararası hukukun statik kuralları ile güç siyasetinin dinamik hamlelerinin çatıştığı, dünyanın en kırılgan jeopolitik sahalarından biri haline gelmiştir. Filipinler'in ASEAN (Güneydoğu Asya Uluslar Birliği) dönem başkanlığını devralmasıyla birlikte, bölge ülkelerinin Çin'in tek taraflı "Dokuz Çizgili Hattı"na karşı daha organize ve dirençli bir duruş sergilediği görülmektedir. Çin'in özellikle Scarborough Sığı ve İkinci Thomas Sığı gibi kritik ve tartışmalı bölgelerdeki askeri varlığını ve devriye faaliyetlerini artırması, meseleyi yerel bir balıkçılık uyuşmazlığından çıkararak küresel seyrüsefer serbestisi (FONOPS) ekseninde bir uluslararası güvenlik krizine dönüştürmüştür. Uluslararası Deniz Hukuku Sözleşmesi (UNCLOS) çerçevesinde değerlendirildiğinde, Çin'in bölgedeki yapay ada inşası faaliyetleri ve münhasır ekonomik bölge ihlalleri, 2026 başı itibarıyla bölgede "gri bölge" operasyonlarının ve asimetric tacizlerin sıklaşmasına neden olmuştur. Bu hukuki ihlallere karşı ABD'nin Filipinler ve Vietnam ile imzaladığı yeni ve kapsamlı savunma protokolleri, bölgede iki kutuplu bir gerilim hattını kalıcı hale getirmektedir. Bu jeopolitik sıkışmışlık, ASEAN üyesi ülkeleri "ekonomik bağımlılık (Çin)" ve "ulusal güvenlik ihtiyacı (ABD)" arasında rasyonel ancak bir o kadar da zorlayıcı bir denge siyasetine itmektir. 2026 ortasında beklenen şiddetli tayfun sezonu gibi doğal faktörler, sahadaki askeri hareketliliği lojistik açıdan geçici olarak kısıtlayabilir ancak diplomatik tonun tarihin en sert seviyelerinden birine ulaştığı aşikardır.

ASEAN'ın bu kriz karşısında sergileyeceği bütüncül tavır ve "Davranış Kuralları" müzakerelerindeki başarısı, Asya-Pasifik bölgesinin gelecekteki güvenlik mimarisini şekillendirecektir. Mevcut gerilim, sahada görev yapan sahil güvenlik birimleri arasında yaşanabilecek küçük bir kazanın veya stratejik bir yanlış anlamamanın, kontrol edilemez büyük bir bölgesel çatışmaya dönüşme riskini içinde barındırmaktadır. Bu durum, 2026 yılını küresel ticaret yollarının sürekliliği ve deniz hukuku normlarının korunması adına kritik bir sınav yılı yapmaktadır. Çin'in bölgedeki "tarihsel hak" iddiaları ile ASEAN ülkelerinin "egemen eşitlik" savunusu arasındaki bu derin ontolojik uyuşmazlık, önümüzdeki dönemde küresel siyasetin ana fay hatlarından biri olmaya devam edecektir. Bölgedeki enerji kaynaklarının paylaşımı konusundaki belirsizlikler de krizin çözümünü zorlaştıran ek bir faktör olarak öne çıkmaktadır.

İran-ABD Görüşmeleri: Umman Kanalı ve Kontrollü Diplomasi

2026 yılı Şubat ayı başında İran ile Amerika Birleşik Devletleri arasında yürütülen dolaylı görüşmeler, Umman'ın başkenti Maskat'ta yeniden başladı. Tarafların doğrudan temas kurmaktan kaçınarak arabulucu olarak Umman'ı tercih etmesi, iki ülke arasındaki güvensizlik düzeyinin hâlâ yüksek olduğunu ortaya koyuyor. Görüşmeler, uzun süredir kopuk olan diplomatik temas kanallarının tamamen kapanmadığını göstermesi açısından dikkat çekti. Maskat'ta gerçekleştirilen görüşmelerin temel gündem maddesini İran'ın nükleer programı ve buna karşılık ABD'nin uyguladığı yaptırımlar oluşturdu. İran tarafı, müzakerelerin yalnızca nükleer dosya ve yaptırımlar çerçevesinde ilerlemesi gerektiğini savunurken, ABD daha geniş bir güvenlik perspektifi sunma eğilimi gösterdi. Bu durum, tarafların müzakere alanını nasıl tanımladıkları konusunda ciddi bir görüş ayrılığı bulunduğunu ortaya koydu. İlk tur görüşmelerde herhangi bir somut uzlaşma sağlanamaması, bu ayrışmanın süreci yavaşlatan temel unsur olduğunu gösterdi. Umman Dışişleri Bakanlığı tarafından yapılan açıklamalarda, görüşmelerin temel amacının kapsamlı bir anlaşmadan çok, diplomatik müzakere zemininin yeniden oluşturulması olduğuvurgulandı. Bu ifade, sürecin kısa vadeli sonuçlardan ziyade uzun vadeli bir diplomatik temas hattı kurmaya odaklandığını düşündürüyor. Görüşmelerin ardından heyetlerin başkentlerine dönmesi, sürecin şimdilik sınırlı bir aşamada kaldığını ortaya koydu.

İran Dışişleri Bakanı Abbas Araghchi'nin görüşmelere ilişkin "olumlu bir başlangıç" ifadesi kullanması, tarafların tamamen kopuş istemediğine işaret etti. Bu açıklama, özellikle İran'ın ekonomik baskı altında olduğu bir dönemde diplomatik seçenekleri açık tutma niyetini yansıtıyor. ABD açısından ise bu görüşmeler, gerilimi tırmandırmadan İran'ın nükleer faaliyetlerini kontrol altında tutma arayışıyla örtüşüyor. Genel olarak Umman'da yürütülen bu temaslar, İran-ABD ilişkilerinde kapsamlı bir normalleşmeden ziyade, çatışma riskini sınırlamaya yönelik kontrollü bir diplomasi sürecini temsil ediyor. Taraflar, kırmızı çizgilerini koruyarak zamana yayılmış bir müzakere stratejisi izliyor.

Libya'da Hafter ile İlişkiler

Libya'da General Halife Hafter ile sürdürülen diplomatik ve askeri temaslar, ülkenin parçalı siyasi yapısının dış aktörler tarafından pragmatik biçimde yönetildiğini ortaya koyuyor. Hafter'in liderliğini yaptığı doğu Libya güçleri, uluslararası meşruiyet tartışmalarına rağmen askeri kapasitesi ve enerji sahalarına yakınlığı nedeniyle bölgesel ve küresel aktörler açısından önemli bir muhatap olmaya devam ediyor.

Bu durum, Libya'daki krizin ideolojik ayrışmadan çok çıkar temelli rekabet dinamikleriyle şekillendiğini gösteriyor. Mısır ve Birleşik Arap Emirlikleri gibi aktörler Hafter'i güvenlik ve istikrar perspektifi üzerinden desteklerken, Rusya'nın sahadaki askeri varlığı güç dengelerini etkiliyor. Avrupa ülkeleri ise göç yönetimi ve enerji güvenliği nedeniyle doğu Libya ile temaslarını tamamen kesmekten kaçınıyor. Böylece Libya sahası, farklı dış aktörlerin rekabet ettiği çok katmanlı bir diplomasi alanı hâline geliyor. Bu durum, Libya'daki krizin ideolojik ayrışmadan çok çıkar temelli rekabet dinamikleriyle şekillendiğini gösteriyor. Mısır ve Birleşik Arap Emirlikleri gibi aktörler Hafter'i güvenlik ve istikrar perspektifi üzerinden desteklerken, Rusya'nın sahadaki askeri varlığı güç dengelerini etkiliyor. Avrupa ülkeleri ise göç yönetimi ve enerji güvenliği nedeniyle doğu Libya ile temaslarını tamamen kesmekten kaçınıyor. Böylece Libya sahası, farklı dış aktörlerin rekabet ettiği çok katmanlı bir diplomasi alanı hâline geliyor.

Gazze: Askeri Kontrol ve Politik Belirsizlik

Gazze'de yaklaşık dört aydır yürürlükte olan ateşkesin aynı hafta içinde hem "normalleşme/insani

açılım” adımlarıyla ilerlemesi hem de sahadaki askerî pratikle aşınması, İsrail merkezli güvenlik dinamiklerinin temel paradoksunu görünür kılıyor: Rafah’ın yeniden açılması ve tıbbi tahliyelerin başlaması çatışmayı dondurmaya dönük bir iradeyi temsil ederken, tank atışları ve hava saldırılarıyla sivil ölümlerin sürmesi ve geçişlerin “güvenlik” gerekçesiyle duraksatılması ateşkesin kırılğan altyapısını sürekli rehin alıyor. Bu tablo, askeri üstünlüğün sahada belirleyici olsa da siyasi kazanıma dönüşümünün otomatik olmadığını; tersine, çoğu zaman meşruiyet ve yönetim maliyeti üretmek dönüşümü zorlaştırdığını ima ediyor. İsrail’in “ihlale yanıt/askerî gereklilik” çerçevesi kısa vadede caydırıcılık ve alan hâkimiyeti sağlayabilir; ancak sivil kayıplar, sağlık personeline dönük ikinci vuruş gibi örnekler ve gündelik şiddet algısı, ateşkesin siyasi zeminini aşındırıyor. Bu aşınma Hamas’ın uluslararası baskı çağrılarını beslerken, İsrail’in dış desteğini yönetmesini de daha maliyetli hâle getiriyor; böylece askeri kapasite, siyasi meşruiyet üretmek yerine meşruiyet maliyeti doğurabiliyor. Rafah ise insani bir “lifeline” olmaktan çok, işlem hacmi düşük, koordinasyonu tartışmalı ve her an frene basılabilen bir güvenlik şişe-boynuna dönüşüyor; geçiş rejimi, ateşkesin yaşadığına dair bir normalleşme göstergesi üretse bile, aynı anda siyasi pazarlık aracına evrilerek kalıcı istikrarı zorlaştırıyor. Bu çerçevede BAE’nin İsrail kontrolündeki güney Gazze’de geçici yerleşim/kompleks planı, insani bir proje diliyle sunulsa da fiilen savaş-sonrası düzenin

“mekansal” mühendisliğine dokunuyor: Hamas’ı sivil nüfustan ayırma ve nüfusu kontrol edilebilir alanlarda konsolide etme hedefiyle ilişkilendirildiğinde, uygulama başarılırsa bile Filistinliler açısından kabul edilebilirlik ve meşruiyet krizi üretme riski taşıyor. ABD tarafında “Hamas zayıflasa bile güvenlik tehdidi sürer” kabulü ise Gazze–Lübnan–İran hattında volatilitenin devam edeceğini; dolayısıyla askeri üstünlüğün siyasi çözüme dönüşmesi için yalnızca askeri baskının değil, işleyen bir yönetim mimarisinin, yerel kabulün ve bölgesel/uluslararası garantilerin de gerektiğini işaret ediyor. Net olarak, üstünlük var; fakat dönüşüm mekanizması sınır rejimleri, sivil maliyet ve savaş-sonrası tasarım düğümlerinde kilitlemiş durumda.

Grönland Krizi, NATO ve Transatlantik Güvenlik İlişkileri

ABD Başkanı Donald Trump’ın Grönland’ı satın alma isteğine dair yaptığı açıklamalar, sadece bir satın alma isteği değil; egemenlik, müttefiklik ve güvenlik krizine yol açan diplomatik bir sorundur. Bu durum, modern diplomasi anlayışıyla çelişmekte ve uluslararası hukukun temellerini sorgulatmaktadır. Artık mesele yalnızca buzlarla kaplı bir ada değil; aynı zamanda Washington’un müttefiklik anlayışı ve

"Westfalyan egemenlik ilkeleri"nin en yakın ortaklarından biri tarafından tartışmaya açılmasıdır. Washington, Grönland'ı ABD ulusal güvenliği açısından kritik bir bölge olarak nitelendirerek ada üzerindeki etkisini artırmayı istiyor. Ancak bu tutum, Avrupa başkentlerinde bir müttefikin güvenlik endişelerinden ziyade, modern egemenlik anlayışına ters düşen "fetihçi" bir söylem olarak algılanıyor. Yapılan değerlendirmeler, bu durumun yarattığı derin çelişkiyi açıkça gözler önüne seriyor. Trump her ne kadar Davos'ta güç kullanmayacağını belirtse de, Grönland'ın statüsüyle ilgili dayatmacı yaklaşımı, Avrupa'daki siyasi hassasiyetleri ciddi şekilde zedeledi. Kamuoyunda ABD'ye duyulan güvenin azalması, müttefiklik ilişkilerinde sarsıcı bir kırılmaya işaret etmektedir. Bu gelişmeler, Batı ittifakının geleceği açısından önemli bir uyarı niteliği taşımaktadır. Bu durum, Washington'un artık müttefiklerini her koşulda kendisiyle aynı safta tutacağını garanti edilemeyeceği yeni bir dönemin işaretidir. Stratejik ortaklıklar artık eskiden olduğu gibi sağlam bir yapı değil; her an zayıflayabilecek kırılgan bir bağ haline dönüşmüştür. NATO'nun "Arctic Sentry" (Arktik Nöbetçi) adı altında başlattığı askeri planlama süreci, bölgedeki yeni güvenlik anlayışını yansıtmaktadır. Bu adım yalnızca Rusya ve Çin'e karşı değil, aynı zamanda ABD'nin öngörülemez politikalarına karşı da bir önlem niteliği taşımaktadır. NATO'nun bu yaklaşımı; bölgesel genişlemeye karşı kolektif savunma oluşturmak, Arktik'teki güvenlik boşluğunu doldurmak amacıyla şekillenmiştir. Avrupa, ABD'nin Grönland üzerindeki baskısına sadece diplomatik olarak değil, sahada stratejik hamlelerle yanıt

veriyor. Fransa ve Kanada'nın Grönland'ın başkenti Nuuk'ta konsolosluk açma kararı, idari bir adımdan çok daha fazlasıdır. Bu hamle, Danimarka'ya verilen egemenlik desteği ve "Grönland sahipsiz değildir" mesajıdır. Avrupa, bu yolla ABD'nin tek taraflı nüfuz arayışına karşı kurumsal bir baraj inşa etme çabasındadır. Sonuç olarak, Grönland krizi, buzulların altındaki zengin maden yataklarından veya haritadaki bir kara parçasının el değiştirmesinden çok daha fazlasını temsil ediyor. Bu kriz, İkinci Dünya Savaşı sonrası inşa edilen ve sarsılmaz olduğu düşünülen "Batı ittifakı"nın ruhundaki çatlakları gün yüzüne çıkardı. Washington'un dayatmacı dili, eski müttefikleri arasında savunma reflekslerini uyandırdı. Kuzeyin soğuk rüzgarları eserken akıllardaki tek soru: Eski müttefiklerin birbirine şüpheyile baktığı bir dünyada, Arktik'in buzları sadece iklim kriziyle mi yoksa jeopolitik güvenin erimesiyle mi daha hızlı yok olacak?